Р Е Ш Е Н И Е
№ 2412

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 20.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1255** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Д., гражданин на М., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 2651/26.11.2013 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗУБ. Счита, че не са обсъдени всички релевантни факти и обстоятелства, от които да се установи обективно личната му бежанска история. Твърди, че въз основа на погрешна преценка на относимите факти, свързани с личното му положение, административният орган е стигнал до неправилния извод, че представената бежанска история е недостоверна. Настоява, че е изложен на опасност от преследване, която административният орган не е възприел. Оплаква се, че в нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ административният орган не е извършил преценка на всички относими факти, свързани с личното му положение и с държавата му по произход. С оглед на това жалбоподателят моли за отмяна на решението. В с.з. жалбоподателят не се явява, а пълномощникът му адв.Л. поддържа жалбата.

Ответникът – Председателят на ДАБ, не изпраща представител и не изразява

становище.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установена следната фактическа обстановка:
На 12.02.2013 г. между с.В.Поляна и с.Г.Д. служители на ГПУ-Е. са задържали група от 12 мъже - чужди граждани без документи за самоличност, влезли в страната от Р.Т. не през определените за тази цел места. Сред тях е бил и жалбоподателят А. Д.. В тази връзка му е издадена Заповед № ОЧ-327/13.02.2013 г. (л.56) за налагане на ПАМ "Принудително отвеждане на чужденец до границата на Р.Б." и Заповед № ОЧ-328/13.02.2013 г. (л.55) за налагане на ПАМ "Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция «Миграция»", и двете издадени от Зам.Началника на ГПУ-Е.. Липсват данни същите да са обжалвани, поради което следва да се приеме, че заповедите са влезли в сила.
Жалбоподателят е депозирал молба вх.№ 1311/26.03.2013 г. по описа на Транзитен център [населено място] и рег.№ УП-792/26.03.2013 г. на ДАБ, в която чужденецът е посочил, че желае да му бъде предоставена закрила в Република Б.. На същата дата чужденецът е запознат с писмени указания на английски език относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения. Регистриран е с имената А. Д., мъжки пол, гражданин на М., [дата на раждане] в М. [населено място], народност – мандика, религия – мюсюлманин, семейно положение - женен. Личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл.30, т.3 ЗУБ, дадена пред длъжностното лице.
С Решение № ДП-869/03.06.2013 г. на решаващ орган при ДАБ (л.41), на основание чл.67в, т.1 ЗУБ във вр.с чл.6 от Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, е образувано производство по реда на гл.VI, раздел 1а ЗУБ за предоставяне на статут на А. Д.. Решението е връчено на чужденеца на 04.06.2013 г. Липсват данни същото да е обжалвано, поради което следва да се приеме, че решението е влязло в сила.
Съгласно Настанителна заповед № 792/26.03.2013 г. (л.29) А. Д. е настанен в Транзитен център-с.П., общ.С..
Във връзка с отправено искане, от Директора на специализирана дирекция "Т" в ДА "Национална сигурност", е постъпило писмо рег.№ Т-2839/24.04.2013 г., с което Председателят на ДАБ е уведомен, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на А. Д., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.
На 27.03.2013 г. и на 25.10.2013 г. длъжностни лица от ДАБ с участието на преводач от английски език са провели интервюта с чужденеца. По време на интервюто, проведено на 27.03.2013 г., А. Д. е заявил, че в средата на м.декември 2012 г. е напуснал нелегално М. за А.. Не успял да намери работа. Останал около една седмица, след което заминал за Т., а оттам – за С. и след това за И.. Навсякъде оставал по 3-4 дни. От там пеша отишъл в Т., където останал около две седмици. Влязъл в Б. пеша нелегално и след известно време бил забелязан от българските полицаи, които го арестували заедно с други хора. Изложил е, че бяга от М. заради войната, която се води там от 2011 г. В интервюто, проведено на 25.10.2013 г., жалбоподателят е заявил, че не е арестуван и осъждан в държавата си по произход или в друга държава. Не е бил член на политическа партия и организация и никога не се е занимавал с политика. Не е имал проблеми заради религията, която изповядва. Напуснал страната, когато един ден на връщане от работа заварил къщата си разрушена и не успял да намери родните си, а полицаите също били избягали. Страхувал се да потърси спокойно място в своята страна. Не останал в никоя от държавите, през които е преминал,

защото африканските страни не са спокойни. Молбата е подал, за да си спаси живота. За себе си иска по-добър живот, иска да получи закрила и работа.
Изготвено е становище рег.№ УП-792/03.11.2013 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение на А. Д. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
С обжалваното в настоящото производство Р. № 2651/26.11.2013 г. на Председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Д. на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 във вр.с чл.8 и чл.9 ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството история на кандидата за статут. След извършения анализ на заявените обстоятелства е приел, че се констатират противоречия и нелогични твърдения, които сочат за недостоверност и изопаченост на изтъкнатите мотиви. Направил е извод, че предвид недостоверността на бежанската история, не може да се направи извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ. Преценил е, че по отношение на А. Д. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. След анализ на информацията по справка вх.№ 01-10012/07.11.2013 г. на дирекция "Международна дейност и Европейски бежански фонд" при ДАБ е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Административният орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че насилието в М. не е безогледно, а спрямо заявителя не са налице основания да се счита, че спрямо него съществува реален риск от тежки посегателства. Подчертал е, че посочените лични мотиви на заявителя не могат да се разглеждат като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 ЗУБ.
По делото е представена справка относно общото положение в М., изготвена от дирекция "Международна дейност" при ДАБ, актуална към 16.02.2013 г. Справката има характер на официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му и не е оспорена в настоящето производство.
При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:
Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.
При извършена служебна проверка относно законосъобразността на оспореното решение на основанията по чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 ЗУБ - Председателят на ДАБ, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ за предоставяне на статут по чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма. Издаването на оспореното решение в общото производство, извън сроковете по чл.75 ЗУБ не представлява съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като сроковете за произнасяне от административния орган са инструктивни. Нарушението не се отразява на крайния извод досежно законосъобразността на оспореното решение. При провеждане на административното производство са спазени изискванията на чл.15, ал.4 ЗЗД и при изслушването на търсещия закрила, по време на проведените с него интервюта, е присъствал преводач от език, разбираем за молителя.
Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на

материалноправни предпоставки в процесния случай за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Съгласно чл.8, ал.1 от закона такъв статут се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от А. Д. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице преследване по смисъла на ЗУБ.

Съгласно глава V, чл.15 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., тежките посегателства, които представляват условие за предоставяне на субсидиарна закрила, са: а) смъртно наказание или екзекуция, или б) изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход, или в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочената разпоредба е надлежно транспонирана с нормата на чл.9 ЗУБ, която разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 на Съда на Европейския съюз е дадено тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във вр.с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО. Съгласно решението нормата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидирана закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съгласно пълзящата скала по т.39 от решението, колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила.

Съдът споделя извода на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на А. Д. на основание чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Лицето не е било принудено да напусне М. поради това, че там е било

изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание.
Съдът намира още, че при направената преценка относно наличието на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ спрямо А. Д., административният орган е извършил вярна преценка на изложената от кандидата бежанска история и правилно е приложил материалния закон. Само на едно място в интервюто от 25.10.2013 г. Д. е посочил свой досег с размириците в страната – била е разрушена къщата му и той не е успял да намери родните си, като не е посочил да е предприел търсене на своите близки. Не е изложил и обяснения във връзка с възможността за преселване в друга част на страната – обстоятелство, което е без съмнение по-лесно осъществимо за молителя от преселването му в държава на друг континент.
Следва да се отбележи недостоверността на бежанската история в отделни нейни части. Съдът намира, че може да допусне, че жалбоподателят се е придвижил от страната си през А. за Т., както и че е влязъл в Т. през И.. Обаче неясно как, при твърденията му за придвижване само пеша, е влязъл в С. и оттам за И., при положение, че посочените държави не само не са съседни, а и предполагат преодоляване на обширни водни пространства. Разгледано дори самт по себе си, твърдението за прекосяване пеша на значителни разстояния (приблизително една четвърт от африканския континент), при това за около две месеца - за времето от средата на м.декември 2012 г. до средата на м.февруари 2013 г., звучи недостоверно. Тези обстоятелства следва да се разглеждат наред с вътрешно противоречивите мотиви за напускане на М. и целта на установяване в Б.. От една страна жалбоподателят твърди, че е подал молбата, за да си спаси живота, а от друга – обяснява, че в А. не е успял да намери работа, поради което продължил, както и че за себе си иска по-добър живот, иска да получи закрила и работа. Анализът на изложеното по-горе налага извода за липса на законовите предпоставки за признаване на исканията от лицето статут.
Уместно е да се отбележат още две обстоятелства от съществено значение за решаване на спора, разгледани на плоскостта на справката за общото положение в М.. На първо място от нея се установява, че от 13.02.2013 г. роднят град на жалбоподателя – [населено място], е извън контрола на сепаратистите. Следва да се отбележи и че не цялата страна е в размирици, а само северната й част, като активизирането на насилието в тази част е в резултат на действията на бунтовниците, които се борят за автономия в Северно М.. Това изключва възможността да се приеме, че в страната е налице масово и безогледно насилие, което да обуслови заплаха за лицето, търсещо закрила поради хуманитарна криза.
На второ място жалбоподателят е с мюсюлманско изповедание, и тъй като от постъпилите данни става въпрос за действия на мюсюлмански екстремисти в М., не може да се направи извод за преследването му на религиозна основа. След като през януари 2013 г. в страната е изпратен френски военен контингент в М., който да воюва с ислямистите в северните райони на страната, следва да бъде споделен изводът на компетентния орган, че атаките на бунтовниците са насочени предимно към чуждестранния военен контингент.
Предвид по-горе изложеното жалбата против решението следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град, 42 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д., гражданин на М., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 2651/26.11.2013 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: